

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

26. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1876. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Eldste Wilford Woodruff,
afholdt i det nye Tabernakel, Salt Lake City,
den 12te September 1875.

(Fra «Deseret News».)

(Sluttet.)

Dg hvor Mange have vi faaet til at tro det? Lo af en Stad og En af en Slægt, som Profeten har sagt, og vi have indsamlet dem til Zion. Ikkebesto mindre har vor aadvarende Røst lydt til Verden. Men hvad se vi idag? Hvad se Guderne, Himlene og Evighederne idag? De se en Slægt af Mænd og Kvinder, der føre Krig imod Gud og Kristus, føre Krig imod Apostle og Profeter, og arbejde Dag og Nat paa at overvinde og tilintetgjøre ethvert Princip, hørende til Frelse og evigt Liv, hvilket Gud har gjengivet til Verden. Og her vil jeg sige i denne Forsamlings Øren, at dersom det ikke var Tidernes Fyldes store Hus-holdning, og for de Beslutninger, Herren havde taget i Forbindelse hermed, hvoraf en er, at han vil oprette et Rige, der vil bestaa evindeligt, da vilde der ikke være én Apostel

eller Sidste-Dages Hellig paa Jordens Overflade, som jo vilde have til at besejle sit Vidnesbyrd med sit Blod, saaledes som næsten enhver Apostel, der nogenfinde drog Aande, har maattet gjøre. Jeg siger, at dersom det ikke var for disse Ting, vilde vi alle komme til at følge vore Ledere, Josef og Hyrum Smith, som nedlagde deres Liv for Guds Ords og Kristi Vidnesbyrds Skyld. Men hører dette, alle I Hedninge-Nationer og alle I, som bo paa Jorden, Herren den Almægtige har udraft sin Haand for at opbygge sit Rige paa Jorden, og han lader sig ikke stufte. Herren er isærd med at udføre et forkortet Arbejde paa Jorden, og han vil forsvare sine Udbalgte, sine Profeter, sit Zion og sit Folk. Dette er den almægtige Guds Beslutninger, Himlenes Vjæne ere over dette Folk, over Jorden, over Hedningene

og ober Ioberne, og Herren har alle Menneſters Stjærne i ſin Haand. Og vi ere af Gud befalede til at ſtaa op og advare Jordens Nationer; og vi kalde paa de Sidſte-Dages Hellige, paa Israels Eldeſte, paa Mødrene og Døtrene i Zion, og tilraabe dem at afſlægge deres Daarſtaber og Laabeligheder og ikke længere ſætte deres Hjerter til denne Verdens Skikke, men afſtaa derfra, læſe Bibelen, Mormons Bog og Guds Aabenbaringer, givne i diſſe vore Dage, ſaa at I kunne nyde den Hellig-Aand, vandre i Herrens Lyſ, at Eders Dine maa blive aabnede, ſaa I kunne fatte og forſtaa den Stilling, I inbtage paa Jorden; thi I holdes anſvarlige for den Maade, hvorpaa I gjøre Eders Pligter og opfylde Eders Kaldbeſe overfor Herren, og han ſpøger ikke med os, ej heller med denne Slægt.

Derſom Hedningenes Dine kunde for et Øjeblik blive opladne for Ewigheberne og de Domme, ſom vente denne Slægt, da vilde de ikke undres over, at Herrens Tjenere paavirktes til at raabe højt til Jordens Nationer. Jeg ſiger Eder, at Herrens Straffedomme ſtaa for Døren baade af Zion og Babylon. Det ſtore Babylon er ihukommet af Gud, hans Sværd er blottet i Himlene, og det vil falde paa Idumæa og Verden. Hvo kan ſtaa for den Almægtiges Haand? Intet Menneſte, ingen Nation, ingen Hob af Nationer paa Jordens Oberflade.

Jeg vilde onſte til Gud, at Verdens Dine kunde blive opladne! Jeg vilde onſte til Gud, at Hedninge-Nationernes Dine kunde blive opladne, ſaa de kunde ſe og fatte, hvad der tjener til deres Fred og Frelſe. Hvor meget har Herren ikke trættet med Jordens Nationer for at give dem celeſtial Hæder og Ære, Udodelighed og evigt Liv? Han har trættet med dem i de ſidſte ſex tusinde Aar, og han har fra Tid til Tid oprejſt ſine Tjenere og

kalbet paa Verdens Indbyggere, at de ſkulde berebe ſig for hans anden Tilkommeſes ſtore Dag, hvilken er nærforeſtaaende. Han kalder lydeligt paa dem idag; og, ſom jeg fornøylig har ſagt til nogle af mine Brødre, Herren onſter at vide, om vi Sidſte-Dages Hellige ere villige til at arbejde med ham eller ikke. Det er en Afgjørelſesdag. Jeg forventer ikke, at mere end de Halve af os vilde have Olie i vore Lamper og berebe ſig for Deltagelſen i den ſtore Bryllupsnævere ſammen med Brudgommen. Det vil omtrent være ſaa meget, ſom vi kunne forvente, undtagen vi ombende os fra vore Synder og afſtaa fra vore Daarſtaber, Laabeligheder og Babels Skikke — Ting, ſom vi have ſat vore Hjerter til mere end til at opbygge Guds Rige. Det ſer ud til mig, ſom om der kun vil være en ringe Del ſelv af de Sidſte-Dages Hellige, ſom vilde være berebte for Brudgommens Komme og for at arbeide det evige Liv.

Jeg ſøler i mit Legeme og i min Aand, at en Forandring ſtaaer for Døren baade med Zion og Babylon. Store Begivenheder vente os og denne Slægt. Som jeg ſagde for, Straffedomme ſtaa for Døren. Guds Engle vente paa det ſtore Bud at gaa frem og hoſte Jorden. Al Jorden og Hølvæde ere i Virkſomhed imod Zion. Løgnens Aand er mægtig i Verden, og Folket vil ikke modtage Sandheden. I mine Betragtninger, enten det ſaa er med Henſyn til det Forbigangne eller det Nærværende, ſynes det mig at være en af de ſtørſte Gaader, hvorfor altid ſaa Faa have været villige til at tro Guds Aabenbaringer. Paa Jeſu Tid iblandt alle de jødiſke Rabbi'er med deres Urim og Thummim, Livjortel, Dſringer, Fortolkning af Loven og alle de Jуда Beſignelſer, ſom de vare i Beſiddelſe af, har det altid været et Under for mig at tænke

paa, at saa Faa havde Interesse i deres Shiloh, deres Frelser, som kom for at dø for Verdens Forløsning. Den Aand, som gik igjennem hele Jerusalem og Judæa, var — „Korsfæst ham, korsfæst ham, hans Blod komme over os og vore Børn“. Det kom ogsaa saaledes, og de havde sølt det. Og Hedningene have Grund til at være forsigtige, at de ikke ogsaa skulle falde formedelst Vantro.

Jeg vil sige Jøde og Hedning og den ganste Verden, om jeg var istand dertil, at Gud aldrig havde mere end et Evangelium at give Menneskenes Børn, og dette Evangelium er igaar, idag og evindeligt det samme, det forandres aldrig. Herren har aldrig i nogensomhelst Tidssalder havt nogen Kirke paa Jorden, som han har anerkjendt, undtagen at denne ogsaa har havt et Hoved, og var organiseret med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, Gaver, Kræfter, Betsignelser, Inspirationer og Aandens Gaver; og Guds Kirke er idag den samme som i hvilkensomhelst Tidssalder.

Dette Evangelium tilbydes Verden, og at Menneskene i Almindelighed have et saadant Begjær efter at udrybde det, er det størst tænkelige Bevis paa, at de ere under Løgnens Faders Herredømme og Ledelse. Derjom noget Menneske har en Sandhed, som vi ikke ere i Besiddelse af, da sige vi: „Lad os have den.“ Jeg er villig til at ombytte alle de Bildfarelser og falske Begreber, jeg end monne have, for én Sandhed, og skulde endda mene at have gjort et godt Bytte. Vi ere ikke bange for Lys og Sandhed. Vor Religion omfatter enhver Sandhed i Himlen, paa Jorden eller i Helvede; den omfatter al Sandhed, hele Evangeliet og Frelsningsplanen, og Opfyldelsen af hele det Bind af Aabenbaringer, som Gud har givet os. Vi have ikke Evne, Menneskene ikke Sprog til at fremstille Guds evige

Sandheder i al deres Fylde og Skønhed; Alt, hvad vi kunne gjøre, er at advare Menneskenes Børn, og Herren har kaldet Israels Vidske netop i dette Dje-med. Dette har været en af de Fejl, som Menneskene have fundet ved Herrens Gjærning, En Mand spurgte mig for nogen Tid siden: „Hvorfor valgte Herren Josef Smith til at opbygge sit Rige? Hvorfor valgte han ikke Dr. Porter, Henry Ward Beecher eller nogle saadanne Mænd?“ Jeg svarer: „Saadanne Mænd vilde sælge Guds Rige og Alt deri for Penge og Popularitet, og Herren vilde aldrig kunne regjere og lede dem, ingen af dem vilde arbejde for og med ham, de ere altfor meget lig Farisæerne, Sadducæerne, og Ypperstepræsterne og Rabbierne i Judæa og Jerusalem. Har Herren nogensinde udvalgt saadanne Mænd til at udføre hans Værk og Gjærning? Gjennemgaa hele Verdenshistorien, og Du vil finde, at naarsomhelst Herren ønskede en Tjener, en Profet eller en Apostel, da valgte han den mest ydmyge Mand, han kunde finde. Da Israel behøvede en Konge, kunde han ingen finde iblandt Isajs høje Sønner, og da Profeten spurgte, om han ikke havde en anden Søn, blev der svaret Nej, undtagen Drengen, som vogtede Faar. Ingen tænkte noget paa ham, han var uden Betydning. „Lad mig se ham,“ sagde den Guds Mand, og da han blev ført frem, udgjød Profeten Olie over hans Hoved og salvede ham til Israels Konge. Saaledes er det sket til enhver Tid. Tag Moses, Israels Fører og Leder. Hans Moder kastede ham i en af Nilens Sumpe iblandt Krokodiller, men hvor omhyggeligt bevarede Herren ham ikke. Faraos Datter opbagede ham, medens hun var ude at bade, og gav ham til hans Moder, for at hun kunde pleje og opdrage ham. Du kan se Herrens Haand i alt dette. Da

Herren kaldede Moses til at udføre Israel af Egypten, sagde han: „Hvorledes kan jeg gjøre dette? Jeg har et haardt Maal og en tung Udtale.“ Han troede sig ikke istand til at udføre dette store Værk, fordi han ikke havde Evne til at tale til Folket. Men Herren sagde ham, at han vilde finde ham en Talsmand. Saaledes har Herren stedsje udvalgt de Skrøbelige af denne Verden til at bestjæmme de Vise, og de, som intet ere, for at gjøre til Intet dem, som ere Noget. Jesus Kristus selv blev født i en Stald og vugget i en Krybbe; og hvo vare hans Apostle? Ulærde Fiskere, Mænd af næsten den allerlaveste Klasse i Judæa, Saltøstaden eller noget andet Sted; men Fiskere kunne være ligesaa hæderlige Mænd som hvilkesomhelst andre, og de anses i Almindelighed for meget ydmyge Mænd, og det er netop den Slags Mænd, som Herren altid har kaldet.

Herren kaldte Josef Smith, fordi han, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, var forudbestiftet til at opbygge denne Kirke og Rige, og han kom gjennem den gamle Josefs Lænder. Han var en ulærd Yngling, men Herren brugte ham, og han levede for at opfylde sin Bestikkelses Maal; han levede, saalænge som Herren behøvede ham til at leve og indtil han modtog enhver Nøgle, som havde været holdt af nogen Profet og Apostel, der nogensinde levede i Skjødet ligesom Adams Dage og ned til hans Tid, der horer til denne Husholdning.

Josef Smith erholdt sin første Ordination under Johannes den Døbers Hænder, der blev halskugget og som, medens han var i Skjødet, holdt det aaroniske Præstedomme. Peter, Jakob og Johannes, der vare Apostle og Profeter, og bleve forskæstede og dræbte, idetmindste bleve Peter og Jakob det, kom og ordinerede Josef Smith til Apostlembedet;

og enhver Ordination, som han erholdt, erholdt han fra Aandernes Verden, fra Mænd, som havde været her i Skjødet. Disse ere Himlens Guds evige Sandheder, og Evighederne ville aabendare dem til Jordens Indbyggere. Det er ved denne Magt, at denne Kirke er bleven plantet, ikke af Mænd, ejheller ved Menneskenes Vilje, men ved Jesu Kristi Aabenbaringer. Vi kalde paa de Sidste-Dages Hellige, vise hen til dem, og Herren ser hen til dem, Himlene se hen til dem for at tage fat og opbygge dette Rige.

Mange af den øvrige Verden finde mange Fejl ved Indianerne. Hvem ere Indianerne? Læs Mormons Bog, og De vil lære, at de ere Israels ligefremme Efterkommere; de ere blevene forbandede gennem deres Forsædres Overtrædelser og en Mørkhed er kommen over deres Sind og deres Hud. Denne Optegnelser underretter os om, at de engang vare et hvidt og behageligt Folk, og havde stor Magt i dette Land, men at de bleve fornedrede og nedkastede formedelst deres Synder. Da vi kom her, fandt vi dem levende af Græshopper, Urter og Rødder og Alt, hvad de muligvis kunde spise, fattige, elendige, fornedrede Væsener, endskjøndt de have udsødelige Sjæle og ere af Israels Hus. Hvad gjør Herren for dem? Han udbrækker sin Haand over dem, ihukommende sine Forjættelser til deres Forsædre. Præsident Young og hans Folk anklages for at ophidsede Indianerne mod Regjeringen og mod de hvide Mænd. Dette er usandt. Vi have prædiket til Indianerne i mange Aar, naar der gaves os Lejlighed, men hvad Virkning gjorde det? Ikke megen. Vi prædikede til Walker, Arapene og mange andre Høvdinge, som havde boet her, men nu ere døde, men vor Prædiken havde kun ringe Virkning. Nu udstrækker Herren sin Haand over Lamaniterne, og deres Dine ere

blevne aabne, og de annamme Jesu Evangelium af Israels Vldstes Hænder. Hvis Værk er dette? Ikke Menneftenes Værk, men det er Guds Værk, og dersom Jordens Nationer forsøge at standse det, da er Striden imellem dem og Gud, ikke mellem dem og os. Saaledes med ethvert andet Princip, hvilket Gud har aabenbaret til os. Dette Værk er Herrens, Israels Guds, Gjerning og ikke Menneftenes Værk, ikke Brigham Youngs, de tolv Apostles eller nogen Andens. Herrens Haand føler efter hans Folk, og dersom vi, som Sidste-Dages Hellige, ikke rejse os og opfylde vor Kaldelse og vore Missioner, da vil Herren tage hint Folk og med dem opbygge sit Rige, og vi ville worde ubkastede. Det er paa Tiden, at vi vaagne op og at vi, som Israels Vldste, opfatte vor Stilling overfor Herren. Nu lægges der af dette Folk et stærkt Begjær efter at blive rige for Dagen, og til at arbejde for sig selv, heller end at arbejde for Guds Rige. Men hvad vil det gavne Eder eller mig at holde op med at bede og gaa hen og ene stræbe efter at blive rig? Hvad gavne det en Mand, om han vandt den ganste Verden og mistede sin egen Sjæl? Ikke meget. Hvad vil en Mand give til Bytte for sin Sjæl, naar han kommer hinsides Sløret? Jeg undrer mig meget over den ringe Interesfe, som Jordens Beboere i Almindelighed nære for deres fremtidige Tilstand. Der findes ikke en Person her idag, som jo vil leve hinsides Sløret ligesaa længe som hans Skaber — igjennem Ewighedernes endeløse Tidssaldr, og ethvert Individ's fremtidige Skjæbne beror paa den Maade, hvorpaa de faa Aar, vi have at leve i Kjød, tilbringes. Jeg spørger i Herrens Navn, hvad er Popularitet for Eder eller for mig? Hvad er Guld eller Sølv eller denne Verdens Goder mere for nogen af

os, end at vi derved erholve, hvad vi behøve til at spise, drikke og klæde os i og opbygge Guds Rige. Og for os at holde op med at bede og blive optændte i Lust til denne Verdens Goder, er den højeste Grad af Daarftab og Daarlighed. Ved at se paa den Maade, hvorpaa Nogle bære sig ad, kunde Du let komme til at antage, at de ville leve evigt her, og at deres evige Skjæbne afgang af Antallet af deres Dollars. Jeg spørger undertiden de Sidste-Dages Hellige, hvormeget vi havde, da vi kom her? Hvormeget medbragte vi, og hvor kom det fra? Jeg tror ikke, at Nogen medbragte en Hustru eller et smukt Hus; jeg tror ikke, at Nogen af os bleve fødte paa Hesteryggen eller i en Karreth, og at vi bragte Heste og Kvæg med os, men vi fødtes ligesaa nøgne som Job, og jeg tænker, at vi alle skulle gaa ligesaa nøgne herfra som han. Hvad har da denne Verdens Goder saa stor Betydning for os, at de skulde bevæge os til for deres Skyld at miste vor Sallighed? Jeg siger, hellere end det, lad mig være fattig i alle mit Livs Dage; dersom Rigdomme vilde fordømme mig og fratage mig den Herlighed, jeg har i Udfigt ved at adlyde Guds Befalinger, da vil jeg bede Gud, at jeg aldrig nogenfinde maa erholve dem.

Gud holder denne Verdens Rigdomme i sine Hænder, Guldet og Sølv, Kvæget og Jorden er hans, og han giver til hvem, han vil. Da Kristus stod paa Bjerget, viste Lucifer, Djævelen, ham al denne Verdens Herlighed og tilbød at give ham det, dersom han vilde falde ned og tilbede ham. Men vide I, at den stakkels Djævel ikke ejede en eneste Fodsbred Jord af den hele Verden, og at han ikke engang havde et Legeme, et Tabernakel. Jorden er Herrens Fodskammel, og dersom vi nogenfinde have Noget deraf, da er det Herren, som skænker os det, og vi

burde derfor være ligesaa trosfaste til vor Religion, naar vi have ti Tusind Millioner Dollars, som naar vi slet ingen have. Evgigt Liv er, hvad vi burde stræbe efter, og det fulde, hvad end vor Stilling og Omstændigheder i Livet monne være, være vor første Maal og Djemed.

Jeg siger til Brødrene og Søstrene: „I have Eders Raldelse; Herren har oprejst disse Israels Eldste, og jeg kan bevise af Lærdømmens og Pagtens Bog, at I modtog Præstedømmet fra Evgighederne af, Iog Eders Liv have været ffulte med Kristus i Gud, og I vidste det ikke. I ere ligefremme og lovlige Arvinger til Præstedømmet igjennem Eders Fædres Slægtlinie, og dette Præstedømme vil vedvare igjennem Evgighederne, derfor have I modtaget Eders Bessikfelfer, og Herren ser til Eder for Opbyggelsen af hans Zion og Rige paa Jorden. Lad os forsøge at være trosfaste og leve vor Religion, lad os øve Tro paa Guds Aabenbaringer. Jeg tænker, at det vil være bedre sat med vore Døtre, vore Hustruer, vore Sønner og os selv at lægge «the New York Ledger» og øvrige Roman-Literatur og alt lignende tilside og læse Guds Aabenbaringer og opfatte og forstaa dem. Naar jeg læser Aabenbaringerne, hvad enten det er i Biblen, Mormons Bog eller Lærdømmens og Pagtens Bog, da anser jeg dem for sande og forventer deres Opfyldelse. Indtil nærværende Dag er ikke en Løddel eller Bogstav deraf hengaaet uopfyldt, og som Herren har sagt: „Hvad jeg har sagt, det har jeg sagt, og jeg undskylder mig ikke, og om end Himlene og Jorden forgaa, skal end ikke en Løddel eller Bogstav af mine Ord forgaa, men Alt skal worde opfyldt, hvad enten de ere talede ved min egen Røst eller ved mine Tjenere, det er det Samme; thi se og giv Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og

Sandheden bestaar evindeligen. Amen.“ Nu, lad os søge at leve vor Religion og holde Guds Befalinger. Lad os, som Sidste-Dages Hellige, se hvor vi ere, og dersom vi ikke have nogen Dlie i vore Lamper, lad os da høre op med at stræbe efter at blive rige, og lad os bede til Herren, indtil vi erholde hans Aand og saa Dlie paa vore Lamper, og holde dem tændte til Guds Ære, og tage fat paa at opbygge hans Zion og Rige.

Førend jeg slutter, ønsker jeg at tale om et timeligt Punkt. Jeg har talt om at erhverve sig Rigdomme. Jeg finder ikke Fejl ved Rigdomme. Sølvet og Guldet er Herrens. Vi behøve Huse byggede, og vi maa dyrke Jorden. Dette er Alt ret. Jeg finder ikke Fejl ved en Mand, fordi han bliver rig. Men jeg finder Fejl ved at sælge Guds Rige, vor Førstefødselsret, sælge Evangeliet og berøve os selv det evige Liv, for at tilfredsstille Kjødets Lyster, Livets Gøder og Verdens Stikke og hænge vore Hjerter ved disse Ting. Det er ret at bygge Huse, at plante Bvingaarde og Frugthaver, at opdyrke Jorden og bringe Drakenen til at blomstre som en Rose, at pryde vore Boliger og bygge Templer. Dette er Alt ret. Jeg har Intet imod, at Damerne — vore Hustruer, Døtre og Mødre — i Zion pynte sig saa meget de behage, naar de blot selv forarbejde, hvad de bruge. Plant selv Morbærtræer og lav Eders egen Silke; saa Straa og lav Eders egne Hatte, lav selv Eders kunstige Blomster til at pynte Eder med, og lad det alt være Eders egne Hænders Arbejde, og indfør ikke alle disse Ting paa Bekostning af de Midler, som vi have her i Territoriet. Jeg finder ikke nogen Fejl ved, at I pynte Eder, dersom I blot selv forarbejde, hvad I forbrugte.

Jeg ønsker at sige et Ord til Landbrugerne, førend jeg slutter. Jeg ønsker

at spørge Eder, om I nogenfinde hørte Broder Kimball tale om at spare Hvede. „Ja,“ sige Nogle, „vi have hørt det, men Hungeren er ikke kommen endnu.“ Nej, men den vil komme. Herren vil ikke stusse hverken Babylon eller Zion med Hunger, Pestilense, Jordskjælv eller Storme, han vil ikke stusse Nogen med Hensyn til nogen af disse Ting, de staa for Døren, og jeg ønsker at tale et indtrængende Ord til alle Landbrugerne, og jeg siger til dem, lægger op Eders Hvede, thi efter den Aands Vidnesbyrd, som har været i mit Bryst de sidste fire Maanedes og hos mange Andre, den Dag vil komme, da I, dersom I ikke ville følge dette Raad, selv ville komme til at trænge for Hvede til Brød. Jeg søger til at formane Brødrene og at sige til dem — lægger op Hvede, sælg den ikke for Ubetydeligheder, lad Eders Hustruer og Døtre gaa for en Tid uden Baand og Pynt; lad Hveden forblive i Eders Lader; lad os søge at hjælpe os med gamle Frakker og gamle Hatte, og behold Hveden, og om en lille Tid ville I se, hvorfor dette Raad er bleven givet. Lægger op Eders Hvede og andre Fødemidler for en Rodens Dag,

thi Dagen vil komme, da der vil blive trængt dertil, og det visse. Vi have sødet Tusinder i forbigangen Tid, der vilde have nedlagt deres Ben paa disse Sletter, dersom det ikke havde været for Præsident Youngs Raad til os om at opdyrke Jorden og have Hvede forhaanden til at føde dem med. Og Dagen vil komme, da man vil trænge til Korn i Zion, og det vil blive efterspurgt. Jeg haaber, at de Sidste-Dages Hellige ville mærke sig disse Ting og være vise.

Jeg beder Gud at velsigne Eder, at han vil give Eder sin Aand, saa at I maa fatte og forstaa Eders Stilling overfor ham. Og jeg beder, at han vil oplade Hedningenes Dine, Dren og Hjerter, at de maa annamme Kristi Evangelium og blive talte iblandt Israels Hus i Tidernes Fyldests store Husboldning, at de maa staa paa hellige Steder, naar Guds Straffedomme gaa over Nationerne, thi de ville komme til baade Jøde og Hedning, Zion og Babylon. Der er ingen Undvigelse derfra mulig, thi Herren har sagt saa, og hvad han har sagt, vil visse- ligen ske. Amen.

Den lille Kilde, som rækker ned ad Bjerget, bliver en Bæk, en Strøm, en mægtig Flod og Del af det umaalelige Ocean, ene ved at gaa jævnt og driftigt fremad. Saaledes er en rig Sjæls Løb — hver Dag forøgende sin Indflydelse, hver Dag forøgende sin Erfaring, hver Dag lobende klarere og renere. For menneskelige Dine kunne saadanne Menneſter stride langsommere fremad, eftersom Alderen træder til, men det er kun fordi deres indre Aandsvirkſomhed uddvides, og de nærme sig Eghedens store Hav. Hvor saadanne Livsstrømme glæde de Egne, hvorigjennem de rinde! Hvor de opholde menneskelige Haab og udfprede sig lig brede, taalmodige Floder, der bære alle Byrder, som sæntes i deres Varm.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Indsamlingen.

„Hvo ere disse, der flyde som en Sky og
som Duer til deres Vinduer.“

Efsj. 9, 8.

Ovenstaaende er et Udtag af en glødende, profetisk Psalme i Esajæ Bog, fremstillende det Sidste-Dages Zions Fremvægt og Herlighed, et Zion, der skulde opstaa, naar „Mørke skal skjule Jorden og Dunkelhed Folkene“. Det er en Psalme, som, medens den forudsiger denne Herlighed, tillige tydelig udtrykker, at det i sin Oprindelse skal være Herrens Værk ligesaavel som i dets Tiltagen og endelige Triumf. Den er rimeligvis bleven brugt af alle Kristenhedens forskjellige Kirker, som særlig anvendelig paa dem selv, men Alle synes, medens de kalde dette Evangeliets Lys og Klarheds Dag, at overse den Kjendsgjerning, at dette Værks Opstaaen og Begyndelse skal finde Sted i den omtalte almindelige formørkede Tilstand; og med endnu større Uheld have de aldeles ladet dens gjentagne Hentydninger til Indsamlingen ude af Betragtning; ja endnu mere, naar en Kirke findes i Existence, der ligesom Profeterne forkynde om Indsamlingen, saa unblade de ikke alene at anerkjende dens Efterfølgere som Overlegne eller Lige, men søge paa enhver Maade at forfølge og fordømme dem, endog uden at undersøge; og naar de se for sig Indsamlingen virkeliggjort, saa fordømme de dem, som prædike og praktisere den, i en mærkelig Modsætning til den Aand, der ledede Profeten til at udraabe: „Hvo ere disse, som flyde som en Sky, og som Duer til deres Vinduer.“

Denne Modsætning fremstillede sig levende for os ved at se det sidste Kompagni af hjemvandrende Hellige forlade Europas Kyster for Zions Land. Det er sandt, at dette er Noget, der er gaaet for sig i en lang Aarrække, og desaaarsag kunde synes ikke at være Opmærksomhed værd. Ind- og Udvandring er nu saa almindelig, at den Kjendsgjerning, at nogle Tusinde mere eller mindre flytte hid eller did, synes at være af ringe Betydning, og vilde i Virkeligheden være saaledes, dersom den var lig alle andre Bevægelser og Foretagender af Menneskeslægten, men denne er ulig alle andre, og kan derfor ikke overses. Det Motiv, som foraarsager den, den Aand og den Orden, som karakteriserer samme, og de Resultater, som paafølge, ere hver for sig Overvejelse værd, ikke alene for Menneskeslægten i Almindelighed, men for Kristne i særdeleshed, hine, som bekjende at modtage Bibelen som et Produkt af Inspiration fra det Høje. Skeptikere og Vantroende kunne retfærdiggjøre sig, men den kristne Verden kan ikke gjøre saaledes, dens Fordringer, Karakter og hele Liv er knyttet til ikke blot at give tilbørlig Ære til „Ordet“ alene, men til enhver Tilfjendebivelse af dets profetiske Forudsigelsers Opfyldelse.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ere Evangeliets Fremstillere, — det

er deres Liv, deres Alt, og dette Evangelium vilde miste sin Herlighed, vilde fejle baade i Fremstrid og Triumf, dersom dets Troende kunde ligesaa kolde og ligegyldigt betragte Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse, som hine, der uagtet de ere af enhver modstridende Sekt eller Parti, tilegne sig Titlen eller Navnet „Kristne“.

Enhver Bibellæser ved, at denne Bogs Sider ere opfyldte af Profetier om Indsamling, og at naar en Apostel ved Inspirationens Aand fortæller os, „at i Tidernes Fyldes store Husholdning vil han (Gud) samle Alt under et Hoved i Kristo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden ubi ham (Eph. 1, 10), er det kun en senere Tilkendegivelse af den Aand, der bød Psalmisten raabe: „Vor Gud skal komme og ikke tie. Han skal kalde ad Himlen ovenaf og af Jorden for at dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som gøre min Pagt med Offer.“ (Psal. 50, 3, 4, 5.) Ligeledes: „Løf Herren, thi han er god, og hans Miskundhed varer evindelig. De maa udse det, de, som ere igjensløste af Herren, de, han haver igjensløst af Modstandernes Haand, og de, han haver samlet af Landene, fra Øster og Vester, fra Norden og fra Havet. (Psalm. 107, 1, 2, 2.) Og Profeten: „Frygt ikke; thi jeg er med Dig; jeg vil føre din Sæd fra Østen og samle Dig fra Vesten. Seg vil sige til Norden, giv hid, og til Sønden, forhindre ikke; før hid mine Sønnen langtfra og mine Døtre fra Jordens Ende.“ Og end yderligere: „Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være berebt paa Bjergenes Top, og det skal op højes over Højene, og Folk skulle løbe dertil. Og mange Hedninger skulle gaa og sige: Kommer og lader os gaa op til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veje, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov og Herrens Ord af Jerusalem.“ (Micha 4, 1, 2.) Naar disse Mænd saaledes „skreve og talte, drevne af den Hellig-Aand“, er det klart, at de havde til Hensigt, Aanden havde til Hensigt, Gud havde til Hensigt, at disse Ord skulde blive bemærkede, overvejede og opfyldte; og omendstjændt „Synet er endnu for en bestemt Tid, det skal udse til Enden og ikke lye“, blive vi dog fremdeles paalagte, „om det tøver, bi efter det; thi det skal visseligen komme, det skal ikke blive tilbage.“ (Hab. 2, 3.)

Saa at naar de Sidste-Dages Hellige indsamles, ere de Nutidens Opfyldelse af hine Forudsigelser, der ved den Almægtiges Styrelse ere komne til os ned fra forudsums Dage; og dersom Menneffene vælge at lukke deres Dine for disse Kjendsgjerninger, dersom de ere ligegyldige for Profetierne og Forjættelserne, for deres Opfyldelse og Virkeliggjørelse, vi have „ikke saaledes lært Kristus“.

I den forløbne Sommer have efternævnte Skibe befordret de indsamlede Hellige i Antal som følger:

24de Maj . . .	1876 . . .	Dampskibet Nevada . . .	126 Sjæle
28de Juni . . .	„ . . .	— Idaho . . .	628 „
23de August . .	„ . . .	— Nevada . . .	3 „
13de September	„ . . .	— Whoming . .	309 „
25de Oktober . .	„ . . .	— . . .	118 „

Totalsum . . 1188 Sjæle

Dette er foruden 50 hjemvendende Missionærer, der vare fordelte paa de forskellige Skibe for at hjælpe de Hellige paa Rejsen. Dette kan synes at være kun et

ringe Antal, men det maa erindres, at det nu er lig Efterankningen af Druer, efterat Vinhøsten er endt; desuagtet er det dog, ringe som det er, en Prædiken til Kristenheden og til hele Verden, et Vidnesbyrd af eftertrykkelig Vigtighed for hine, som spørge: „Mester, naar vilde disse Ting ske, og hvad vil være Tegnene paa din Tilkommelse og Verdens Ende.“ (Matth. 24, 3.) Og heri afviger denne Indsamling fra alle andre Bevægelser og Foretagender af Mennekeslægten, at den er under guddommelig Ledelse, og Maalet herfor er Besvarelsen af vor Frelseres Bøn: „Tilkomme dit Rige, ske din Vilje, som i Himlen saa og paa Jorden.“

Antallet af tilbagevendende Missionærer er ligesaa betydeligt som Folkets Indsamling. Disse ere de, som have Myndighed fra Gud til at abbare, til at indlemme i Riget dem, som tro deres Budskab, og samle dem hjem til „Zion, hvor de mere fuldelig kunne lære at vandre paa Herrens Veje“; Mænd, som have en Mission, Mænd, som maafe „ere udgangne grædende, bærende kostbar Sæd, og nu vende tilbage med Fryd, bringende deres Neg med dem.“ Lad alle saadanne Mænd være i Tre blandt de Hellige, for deres Arbejder, for deres opofrende Aand, for deres Begjær og Bestræbelser for at gjøre Godt, for deres Retfærdighed, deres Ydmyghed og for deres mandige Bæren af hint Ansvar, der saa træffende udtrykkes af Apostlen: „Ja, ve mig, dersom jeg ikke prædiker Evangeliet!“ Millennial Star.

Konferencemøder.

Vi have erholdt Beretning om Konferencemødet i Stockholm, der afholdtes den 14de, 15de, 16de og 17de Oktober 1876. Af Brødre fra Zion vare tilstede: D. N. Liljenqvist, Præsident for den scandinaviske Mission, C. F. Branting, Konferencens Præsident, og A. Tullgren, omrejsende Udske i samme. Forstanderne for Konferencens forskellige Grene og Missionærerne i samme vare tilstede. Efterat Forstanderne havde fremstillet de forskellige Grene, gav Præs. C. F. Branting Rapport over hele Konferencen, der bestod af 62 Udske, 40 Præster, 20 Lærere, 5 Diaconer og 526 Medlemmer. Totalsum 753. 86 Døbte og 40 Emigrerede. Bøger solgte for 522 Kr. 9 Forsamlingslokaler lejes, hvorfor betales 1991 Kr. i aarlig Leje. 5 Brødre ordineredes og udsendes som Missionærer, og Brødrene A. Tullgren og C. Sundström ud-

sendtes til Finland. Igjennem de paafølgende Møder talte Præsident Liljenqvist, Præs. Branting, A. Tullgren og flere andre Brødre. Udmærkede Vidnesbyrd afgaves, og Herrens Aand var i stor Fylde tilstede i alle Forsamlingerne, der vare talrigt besøgte af saavel Hellige som Fremmede. Ligeledes

Konferencemødet for Gøteborgs Konferencen, der afholdtes i Norrköping den 21de og 22de Oktober 1876. Nærværende vare Præsident D. N. Liljenqvist, C. F. Branting, Præsident for Stockholms Konferencen, J. C. Sandberg, Konferencens Præsident, G. A. Andersson og D. Hansen, omrejsende Udske i samme, og Alfred Hansen paa Gjennemreisen til Stockholm, samt de forskellige Grenes forstandere og de i samme arbejdende Missionærer, saamange som kunde komme. Mange gode Vidnesbyrd

afgaves, og Herrens Aand var rigelig udgydt over Alle. Rapporten udbviste, at Folket paa mange Steder var modtage-

ligt for Sandheden, og alle Brødrene udtalte det bedste Haab for Fremtiden.

Washingtons Syn.

Den sidste Gang jeg saa Anthony Sherman, var den 4de Juli 1849 i Independence Square. Han var dengang 91 Aar og begyndte at blive meget svag; men uagtet han var saa gammel, saa sunklede dog hans matte Dine, da han saa paa Independence Hall, hvilken han sagde, han var kommen for at se for sidste Gang, førend han blev samlet hjem.

„Hvad er Klokken?“ spurgte han, idet han rettede sine matte Dine mod Taarnuret, søgende at overskygge dem med en rystende Haand.

„Hvad er Klokken? Jeg kan ikke se saa godt, som jeg plejede.“

„Halv fire.“

„Kom da,“ vedblev han, „lad os gaa ind i Hallen; jeg onsker at fortælle Dem en Tildragelse i Washingtons Tid — som ingen levende Sjæl kender uden mig, og dersom De lever, vil De inden længe se den oplydt.“

Mært mine Ord, jeg er ikke overtroist, men De vil se den oplydt.“

Da vi naaede Modtagelsesbærelset, hvori vor Tids hellige Relikvier opbevares, toge vi Sæde paa en af de gammel-dags Træbænke, og min ærbørdige Ven fortalte mig følgende Fortælling, som jeg, formedelst vor Nations særegne Stilling for nærværende, føler mig bevæget til at give til Verden. Jeg gjengiver den saa nær som muligt i hans egne Ord:

„Da vor Kongres kjælle Handling ved Erklæringen af Koloniernes Uafhængighed

blev bekendt for Verden, bleve vi beleede og bespottede som taabelige, indbildske Rebel-ler, hvem den britiske Grenader snart vilde tømme til Estergivenhed; men vi søgte uforfærdede at suidsføre, hvad vi havde paaabegyndt.

Den hellige Strid tog sin Begyndelse, og Verden kender Udfaldet. Det er meget let og meget fornuftigt for den nulevende Slægt at tale og skrive om Tiderne i „76“, men de kende kun Lidet til, ej heller kunne de forestille sig hine frygtelige Dages Prøvelser og Lidelser.

Og der er en Ting, jeg meget befrægter, og dette er, at den amerikanske Nation ikke rettelig burder Frihedens Gave. Parti-Aanden bliver stærkere, og uden den undertrykkes, vil den i en ikke fjern Fremtid undergrave og tilintetgjøre Republikkens ædle Aand. Men lad mig vende tilbage til min Fortælling.

Fra Revolutionens Begyndelse maatte vi gjøre Erfaringer i Lykkens Omstiftelser — snart Godt og snart Ondt; en Gang sejrende, en anden Gang besejrede.

Den mørkeste Tid for os var desuagtet, tror jeg, da Washington efter flere Uheld retirerede til Walley Forge, hvor han besluttede at tilbringe Vinteren „76“. Oh! jeg har ofte set Taarerne trille ned over vor kjære, gamle Anførers vejrslagene, sorgfurede Kind, naar han samtalede med en fortrolig Officer om hans stakkels Soldaters Tilstand. De har uden tvivl hørt Fortællingen om, at Washington gif ud i

Skoden for at bede. Vel, det er ikke alene sandt, men han bad ofte i Bøndom om Hjælp og Trøst fra Gud, hvis guddommelige Styrelse førte os sikkert igjennem hine mørke Trængsels Dage.

En Dag — jeg erindrer det tydeligt — da den kolde Vind pib og susede gjennem de bladløse Træer, endskjøndt Luften var kysfri og Solen skinnede klart, forblev han i sit Kvarter næsten hele Eftermiddagen ganske alene. Da han kom ud, bemærkede jeg, at hans Ansigt var noget blegere end sædvanlig, og at der syntes at være Noget paa hans Sind af mere end almindelig Betydning. Da han vendte tilbage ligesom Mørkningen, sendte han en Ordinant til den omtalte Officers Kvarter, og denne kom strax tilstede.

Efter en forudgaaende Samtale, der varede en halv Times Tid, sagde Washington til sin Fortrolige, idet han betragtede ham med et særegent Blik af ophøjet Værdighed, som han alene var istand til:

„Jeg ved ikke, om det var paa Grund af Vængstelse i mit Sind eller hvad, men da jeg i Eftermiddag sad ved dette Bord, beskæftiget med at affatte en Depesche, var der Noget i Bærelset, der syntes at forstyrre mig.

Idet jeg saa op, bemærkede jeg, staaende ligeoverfor mig, en sjelden kvindelig Skjøn Skikkelse. Jeg blev saa forbauset, thi jeg havde givet strenge Ordre paa ikke at blive forstyrret, at det varede nogle Djebliske, førend jeg kunde finde Ord til at spørge hende om Grunden til hendes Nærværelse. En anden, tredie og fjerde Gang gjentog jeg Spørgsmaalet, men beholdt intet Svar fra min gaadefulde Besøger. Jeg begyndte at føle som en Døende, eller snarere at overkommes af den Følelse, jeg undertiden havde tænkt mig, ledsagede Døden. Jeg kunde hverken tænke, overlægge eller bevæge mig, Alt var mig

lige umuligt. Jeg var kun bevidst, at jeg uafbrudt stirrede paa Skikkelsen.

Pludselig hørte jeg en Røst sige: „Republikkens Son, se og lær!“ medens min Besøger til samme Tid, udstrakte sin Arm og sin Vegefinger imod Vest. Jeg saa nu en tung, hvid Laage hæve sig i nogen Afstand Fuld paa Fuld. Den forsvandt gradvis, og jeg bestuede en mærkelig Scene. Foran mig laa, som en uhyre Slette, alle Verdens Lande — Europa, Asien, Afrika og Amerika. Jeg saa imellem Europa og Amerika Atlanterhavets Bølger rulle og vælte sig, og imellem Asien og Amerika laa Pacifit-Oceanet.

„Republikkens Son,“ sagde den samme hemmelighedsfulde Stemme som før, „se og lær!“ Et Aarhundrede kommer — se og lær?“

I dette Øjeblik saa jeg et mørkt, skyggeagtigt Væsen, lig en Engel, staaende eller rettere svævende i Luften midt imellem Europa og Amerika.

Idet han optog noget af Oceanets Vand i sine Hænder, stænkede han noget paa Amerika med sin højre Haand, medens han til samme Tid stænkede noget paa England med sin venstre. Strax hørvede sig en mørk Sky fra hvert af disse Lande og mødtes tilsammen midt over Oceanet. For en kort Tid forblev den ubevægelig, men derefter bevægede den sig imod Vest, indtil den indhyllede Amerika i sit mørke Slør. Skarpe Lysglimt skinnede med Mellemrum der igjennem, og jeg hørte det amerikanske Folks undertrykte Klager.

For anden Gang dyppede Engelen sine Hænder i Oceanet og stænkede ligesom før. Den mørke Sky drog sig til Oceanet, i hvis Bølger den forsvandt. En tredie Gang hørte jeg den hemmelighedsfulde Stemme, sigende: „Republikkens Son, se og lær.“

Jeg kastede mine Dine paa Amerika og saa Landsbyer, Byer og Stæder rejse

fig den Ene efter den Anden, indtil hele Landet fra Atlanterhavet til Pacifit Oceanet var oversaaet dermed. Derpaa vendte den skyggeagtige Engel sit Ansigt imod Syden, og jeg saa et ulykkevarslende Spøgelse nærme sig vort Land fra Afrika. Det svævede langsomt og tungt hen over enhver Landsby, By og Stad, og Indbyggerne af disse stillede sig op i Slagorden imod hverandre. Medens jeg vedblev at se herpaa, saa jeg en klar Engel, over hvis Tinding der hvilede en Krone af Lys hvorpaa stod Ordet Union, (Enighed) bærende det amerikanske Flag, hvilket han opstillede mellem de adskilte Nationer, og sagde: „Erindr Jeres Brødre!“

Indvaanerne nedlagde da strax deres Vaaben, bleve atter Venner og samlede sig om det nationale Banner. Og atter hørte jeg den hemmelighedsfulde Stemme sigende: „Republikkens Søn, det andet De er overstaaet — se og lær!“

Og jeg saa Byerne og Stæderne i Amerika tiltage i Størrelse og Antal, indtil de tilsidst bedækkede hele Landet ligesaa fra Pacifit Oceanet til Atlanterhavet, og deres Indvaanere bleve saa tallose som Stjernerne paa Himlen eller Sandet ved Havets Bred.

Den mørke Engel satte derefter en Basun til sin Mund og blæste tre Stød deri, og tog Vand af Oceanet og stænkede det over Europa, Asien og Afrika.

Mine Dine bestuede da en strækkelig Scene. Fra hvert af disse Lande opsteg tykke, sorte Skyer, der snart samledes til en; og gennem denne Mæsse glimtede et mørkt, rødt Skin, ved hvis Lys jeg saa Starer af væbnede Mænd der, følgende med Skyen, marscherede over Land og sejlede til Søes til Amerika, der blev fuldstændig indhyllet i Skyen. Og jeg saa disse uhyre Hære ødelægge hele Landet, og plyndre og opbrænde Landsbyerne, Byerne og Stæderne, som jeg havde set

opstaa. Medens mit Ore lyttede til Raanonernes Lørden, Sværdenes Susen og Raabene og Skrigene af de Millioner, der kæmpede i denne dødelige Strid, hørte jeg atter den hemmelighedsfulde Stemme, sigende: „Republikkens Søn, se og lær!“

Da Røsten taug, satte den mørke Engel atter Basunen for Munden og blæste et langt og frygteligt Stød deri.

Djæbleligt fremstinnede der et stærkt Lys, som fra et tusinde Sole, over mig; og gennemtrængte og sonderbrød den mørke Sky, der indhyllede Amerika. Til samme Tid saa jeg Engelen, paa hvis Bænde Ordet Union endnu skinnede, og som i den ene Haand holdt vort nationale Banner og i den anden et Sværd, nedstikke fra Himlen, ledsaget af Legioner af forklarede Væbner. Disse forenede sig strax med Amerikas Indbyggere, der syntes at fatte nyt Mod, sluttede paany deres Rækker sammen og fornyede Striden. Og atter midt i Kampens forfærdelige Larm og Bulder, hørte jeg den hemmelighedsfulde Stemme, sigende: „Republikkens Søn, se og lær!“

Da Røsten tav, dyppede den mørke Engel for sidste Gang sine Hænder i Oceanet og stænkede af Vandet paa Amerika. Og strax rullede den mørke Sky tilbage tilligemed de Hære, den havde ført med sig, og Landets Beboere stode sejrrie tilbage.

Da saa jeg endnu engang Landsbyer, Byer og Stæder opresses rundt omkring, hvor de havde været før, medens den lyse Engel plantede det azurblaa Banner, han havde bragt, midt iblandt Landets Indbyggere og raable med lydlig Røst til dem: „Saalænge Stjernerne forblive og Himlene udgyde Dug over Jorden, saalænge skal Republikken vare.“ Og han tog fra sin Tinding Kronen, hvorpaa Ordet Union endnu skinnede, og

satte den paa Banneret, medens hele Folket nedknælede, sigende: „Amen!“

Og strax derefter begyndte hele Synet at omtaages og opløses, og jeg saa Intet uden den følgende, hvide Taage, jeg først havde set. Da denne ogsaa forsvandt, fandt jeg mig selv endnu engang stirrende paa min gaadefulde Besøger, der med den samme forunderlige Stemme, som jeg hidtil havde hørt, sagde til mig:

„Republikkens Søn, hvad Du har set, udlægges saaledes: Tre Veer ville komme over Republikken. Det værste er det andet; efter at have overstaaet dette, skal den hele Verden i Forening ikke være

ifstand til at overvinde den. Lad ethvert Barn af Republikken lære at leve for sin Gud, sit Land og for Enighed.“

Med disse Ord forsvandt Stikkelsen. Jeg rejste mig fra mit Sæde og sølte, at jeg var bleven vist de Forenede Staters Republiks Optræden, Fremgang og Stjæbne. Uenighed vil blive dens Odelæggelse.“

„Saaledes, mine Venner, vare de Ord, jeg hørte fra Washingtons egne Læber, og Amerika vil gøre vel i at tage sig dem til Hjerte. Lad det erindre, at i Enighed er dets Styrke og i Uenighed dets Odelæggelse.“ Mill. Star.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortfat).

Foruden Arbejdet paa Templet og i flere andre Retninger, blev der tillige truffet Forberedelser til Kirkens Udbandring fra Illinois. Hundreder af Vægge bleve byggede for Rejsen gennem Orken og andre Forberedelser, som Folkets Fattigdom tilfode, blevne truffet. Alt dette Arbejde maatte saa at sige udføres med Rislen i den ene Haand og Værktøjet i den anden; thi Følgen vedblev uafbrudt at angribe og true Folket, og det var kun ved vedvarende Varsomhed og ved med nøjsom Paapasenhed at holde Vagt, at de bleve holdte Stangen. Aaret 1846 anvendtes til at rejse igennem Orkenen og anlægge Sættlementer ved Garden Grove, Mount Pisgah, Council Bluffs og Winter Quarters. Det var et vigtigt Aar ved at vænne Folket til Lejr-Livet og gøre dem bekendte med de Arbejder, der vare nødvendige ved deres Nedsættelse i disse Bjerge. I dette Aar blev ligeledes Batalionen forlangt af

Regjeringen, og de tapre Mænd, som udgjorde dette Korps, tilbode frivilligt at gaa til Kalifornien og at, om nødvendigt, kæmpe for deres Land. De gjorde dette i Følelse af, at Kirkens Frelse, timeligt talt, udkrævede dette af dem. Det var nødvendigt for at modarbejde det Had, der paa visse Steder næredes imod de Sidste-Dages Hellige, og den frivillige Dannelse heraf var den bedste Maade, hvorpaa dette kunde ske. Præsident Young dreves til at love dem, at de, dersom de gjorde deres Pligt, ikke skulde blive satte i den Nødvendighed at gaa i Slag, og at Ingen af dem skulde miste Livet i Kamp mod Fienden, hvilket Alt blev bogstaveligt opfyldt.

Aaret 1847 vil altid blive erindret i Kirkens Historie som et af de betydningsfuldeste; thi i dette Aar var det, at Pionererne, under Præsident Youngs Ledelse og den Almægtiges Førelse, afrejste fra Winter Quarters, undersøgte de vestlige

Orkenet, naaede den store Salthø Dal, udsaaede Sæd og vendte tilbage til Winter Quarters efter at have tilendebragt en Rejse, hvis Følger ville være uden Mage i Historien. Det var ligeledes i Løbet af dette Aar, at store Kompagnier af Familier af de Hellige fulgte i Pionerernes Fodspor, rejste over Sletterne og toge Ophold i hine Egne. Dette Aar var ligeledes mærk- værdigt derved, at i December Maaned blev Kirkens første Præsidentstab atter organiseret med en Præsident og to Raad- givere.

Naar fremtidige Slægter læse om det Værk, der fra 1844 til 1847 udsortes af de Sidste-Dages Hellige, ville de forbau- ses; thi Gud viste Jordens Indbyggere, at hans Værk ikke beroede paa eller var af- hængig af selv ham, som han havde ud- valgt til at være Kirkens Grundlægger i de sidste Dage. Han viste ligeledes Jor- dens Indbyggere sin store Magt ved at udføre saa store Ting igjennem det ube- tydkelige og fattige Folk, som ønskede at gøre hans Vilje. Ingenfinde trivedes Kirken bedre end efter Mordet paa Josef. Det gamle Ordsprog, „at Martyrernes Blod er Kirkens Sæd“, bekræftedes her. Josef var død, med Hensyn til dette Liv, men han levede i Aandeverdenen og hjalp

udentvivl der, ligesom her, til med mægtig Kraft at fremrulle Zions Sag. Guds Kirke blev flyttet fra dens Fjenders Land til et Land, hvor den havde rigelig Plads til at ud- vide sig og blive stærk og mægtig, uden Snblanding fra nogen Magt. Missio- nærernes Arbejde i Udlandet blev lige- ledes kronet med rigelige Frugter, og Værket skred fremad med større Hurtighed end nogenfinde tidligere. Aaret 1848 be- begyndte gunstigt for Folket i Lejren ved Winter Quarters. Sygdom var ikke saa almindelig som den foregaaende Winter. Et Sted var blevet fundet i Bjergene, hvortil de Hellige kunde samles. Dette var en stor Trøst for de Hellige. Fra Februar 1846 havde de vandret om uden noget Hjem. De havde standsset paa mange Steder, men de vidste, at de kun vare midlertidige Opholdsteder. Landet, hvori de skulde forblive og opbygge Zion, var fjernt. Men nu vare deres Omstæn- digheder bedre og mere opmuntrende. Da Folkets Fornøjelser og Afspredelser vare meget begrænsede og ringe, oprettedes der en Dandseskole af Hyrum Gates, hvilken bidrog meget til at opmuntre Menig- heden i Løbet af Wintermaanederne. Is- rael's Lejrs Hovedkvarter var endnu stedse i Winter Quarters. (Fortf.)

Blandinger.

En lille Geistligs Hændelser. Nogle saa Mile Syd for — boer der og har der i flere Aar boet en værdig Pater — men en Mand af liden Vægt. En Søndag blev han af en Rabopræst indbudt til at udfylde dennes Prædikestol den Dag. Indby- delsen blev modtaget og om Søndag Morgen sad Mr. — i Prædikestolen. Nu traf det sig netop saaledes, at Prædikestolen var meget høj og sølgelig næsten skjulte den stakkels, lille Præst for Forsamlingens Blikke. Af Uerbødighed lykkedes det imidlertid for dem at holde gode Miner, og de syntes med overordentlig religiøse Aufsigter at vente paa Teksten med spændt Opmærksomhed. De kom heller ikke til at vente længe, thi en

Næse og to smaa Dine viste sig pludselig over Prædikestolens Rand og en pibende, skrattende Stemme fremsagde Texten: „Vær ved godt Mod; det er mig, vær ikke bange!“ Et almindeligt Anfald af Latterkrampe paafulgte disse Ord; Præsten blev forvirret og ristede alle mulige Skoulerer Ansigtssfarve. Mange forlode Kirken i den almindelige Bevægelse, og det varede længe inden Præsten var istand til at fortsætte sin Prædiken, der saa pludseligt var bleven afbrudt. Eftermiddagen kom og Præsten havde nu, staaende paa en Stammel, god Oversigt over hele Forsamlingen. Texten blev fremsagt paa tilbørlig Maade — „En liden Stund skulle I se mig, og atter om en liden Stund skulle I ikke se mig.“ I Løbet af sin Prædiken gjentog han sin Text med megen Kraft, traadte tilbage og — mistede sit ophøjede Fodsætte og forsvandt for Tilhørernes Blikke. Virkningen kan lettere tænkes end beskrives.

Maren Petersen, 72 Aar gammel, afgik den 25de September ved Døden af Lamhed i den 20de Ward, Salt Lake City.

Karen Marie Hansen, Datter af Mogens Hansen og Hustru Karen Hansen, født i Tøstrup i Danmark den 29de November 1859, døde den 22de Juni 1876 af Battersot efter 4 Aars Sygdom i Maroni City, Sanpete Co Utah, Amerika.

Den 22de September 1876 døde Marie Christensen, Ludvig Christensens Hustru, i 2den Ward i Salt Lake City.

Hun var født i Grorup, Sjælland, den 3die Juli 1853 og var en Datter af Christen og Anna Larsen. Hun blev døbt til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige d. 3die Oktober 1870 og emigrerede til Utah i 1873. Hun var et trofast Medlem af Kirken og efterlader sig sin Mand og et Barn.

Den tredie Oktober 1876 døde Christian Andersen i Oak City Millard County efter tre Dages Sygdom af Lungebetændelse.

Afsøde var født i Rimmeløb den 19de Februar 1853. Han var agtet af Alle, som kjendte ham, som en streng retskaffen, oprigtig Mand; og han døde i fuld Tro paa Evangeliet. Han efterlader sig Hustru og to Børn samt en stor Vennekreds til at beklage hans Tab.

Indhold.

	Side.	Side.	
Tale af Eldste Wilford Woodruff	49.	Lidt af vor Kirkes Historie	62.
Redaktionens Bemærkninger	56.	Blandinger	63.
Konferencemøder	58.	Dødsfald	64.
Washingtons Syn	59.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af D. N. Liljenqvist,
Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Bording.